

ECHTERNACH

Mijn herinneringen aan Echternach

In 1953 ging het Heilig Hartkoor voor de eerste keer naar Echternach. Dit om luister bij te zetten aan het installeren van de Bourdon klok. Deze werd door katholiek Nederland aan de Kathedraal van Echternach geschonken.

Het grote nieuws gaf zorgvuldige voor bereiding. Alle repetities werden besteed aan de mis van Clemens non Papa.

Wij waren nog maar "zanger", maar omdat Tonnie Janssens en ik zo goed meezongen was er sprake van dat we mee zouden mogen. Toen dit niet door ging was dat een grote teleurstelling. We zwaaiden ons vader, onze Piet en Antoon uit met bezwaard gemoed! Een jaar later gingen met ons vijven, vader, Piet, Antoon, Joop en ik.

Zo'n "wereldreis" was natuurlijk een geweldige belevenis. Alleen al het inpakken van het koffertje. Je uniform werd, gestreken en wel, netjes ingepakt.

Wat ook zo heerlijk was, we kregen broodjes en krentenbollen mee en een lekker gekookt eitje. (ons moeder verzorgde ons goed)

De nacht voor vertrek deed je van de spanning geen oog dicht. Maar dan eindelijk de bus in, de thuisblijvers zwaaiden ons uit.

Het vertrek was vroeg want een route van 350 km afleggen was tijdrovend. Dwars door Luik de Citadel op. In Luik zagen we een standbeeld van een stier die door een naakte man, compleet met alle geslachtsdelen, in toom werd gehouden.

Onze eerste stop was bij de watervallen van Coo, waar we behoorlijk nat werden van de waternevel omdat we er zo dicht mogelijk bij wilde komen.

Het stuwmeer bij La Gileppe maakte grote indruk, niet in het minst door het verhaal dat erbij verteld werd.

De architect van dit kunstwerk beroofde zich van zijn leven door vanaf de leeuw naar beneden te springen.

En dan onderweg de bergen, door ons nog nooit gezien, de plas-stops met de lekkere broodjes langs de weg.

In Clervaux zongen we enkele motetten in de kerk, wat klonken onze stemmen prachtig. In Echternach aangekomen sliepen we in een jeugdherberg, de mannen sliepen in hotels. 's- Avonds zongen we met het hele koor, ter ere van de Heilige Wilibrord, in de catacombe van de Kathedraal enkele motetten. Wat een saamhorigheid bracht ons de muziek die we zongen. Kardinaal Alfrink ging voor in de dienst, ook dat vergeet je nooit meer.

Imposant was het orgel, de lage tonen trilden door ons hele lichaam, als we stonden te zingen boven op het koor.

Het hoogtep[unt was de uitvoering van de mis, we stonden met heel ons hart en ziel te zingen.

Voor het Hotel de Ville zongen we daarna het Luxemburgs Volkslied en dan.....

Op naar de souvenirwinkeltjes, waar we ons vergaapten aan aantrekkelijke dingen, (bijna iedereen kocht een dolk voor aan je riem.)

De terugreis bracht ons naar de tank van Bastogne, waar we natuurlijk bovenop klommen.

Ach en natuurlijk een "bels frietje" voordat we de grens weer overgingen.

Op zondagavond laat kwamen we weer in Boxtel aan. Elk jaar was het weer feest, deze reis naar Echternach, één keer mocht ons moeder ook mee.

Als je stem brak kon je niet meer mee. De laatste keer naar Echternach in 1963 zong ik mee in het mannenkoor.

Geen dolkjes meer voor aan je riem maar stevig wijn drinken en er een groot feest van maken.

Zowel op de heen- en de terugreis zongen we allerlei meezing liedjes, of ze allemaal zo stichtelijk waren durf ik te betwijfelen.

Het was een geweldige tijd, waar ik tot op de dag van vandaag, trots over vertel en met heimwee aan terug denk.

Was getekend: Geert Koelink